

நல்ல இளம்பருவம் - மக்கள்
நாடும் குணம், கீர்த்தி,
கல்வி இவையுடையான் - உயர்
கஜராஜ் என்பவனும்,
மல்லசைச் சிரிப்புடையாள் - மலர்
முக ஸரோஜாவும்,
எல்லையிற் காதற்கடல் - தனில்
ஈடுபட்டுக் கிடந்தார்.

திங்கள் ஓர்புறமும் - மற்றைச்
செங்கதிர் ஓர்புறமும்
தங்கி யிருந்திபினும் - ஒளி
தாவதுதல் உண்டதுபோல்
அங்கந்த வலேரில் - இவர்
அங்கம் பிரிந்திருந்தும்
சங்கமம் ஆவதுண்டாம் - காதற்
சமுத்திர விழிகள்!

ஓட்டும் இரண்டுகூடத்தை - தம்மில்
ஓங்கிய காதலினைப்
பிட்டுப் பிட்டுப் புகன்றார் - அதைப்
பெற்றவர் கடைக்கவில்லை.
கூட்டை மனத்தாலே - அவர்
கோபப் பெருக்காலே
வெட்டிப் பிரிக்கவந்தார் - அந்த
வீணையை நாதத்தினை!

பொன்னவிர லோகத்திலே - உள்ளம்
பரிக் கும் காதலிலே
என்னுளம் கன்னியுளம் - இணைந்
திருந்தும் இன்பஉடல்
தன்னைப் பயிலுவதோர் - நல்ல
சந்தர்ப்பம் இல்லையென்றே
தன்னையும் தயையையும் - பெற்ற
சமுகத்தை நொந்தான்.

"அண்டைஇல் லத்தினிலே - என
அன்பன் இருக்கின்றான்!
உண்ணும் அமுதிருந்தும் - எதிர்
உண்ண முடிந்ததில்லை!
தண்டமிழ் பாட்டிருந்தும் - சிவி
சாயத்திடக் கட்டவில்லை!
வண்மலர் சட்டலில்லை - அது
வாசலிற் பத்திருந்தும்."

என்று சரஜோஜாவும் - பல
எண்ணி எண்ணிஅயர்வாள்.
தன்னிலை கண்டிருந்தும் - அதைச்
சற்றும் கருதாமல்
என்னென்ன மோபுகல்வார் - அந்த
இரும்பு நெஞ்சுடையார்.
அன்னதன் பற்றேறோரின் - சயெல்
அத்தனையும் கசப்பாள்.

நல்ல ஸரஜோஜாவின் - மணம்
நாளைய காலனைன்றார்!
மெல்லியின் பற்றேறோர்கள் - வந்து
வறேறொரு வாலிபனைச்
சொல்லி உனக்கவன்தான் - மிக்க
தோதென்றும் சொல்லிவிட்டார்.
கொல்லும் மொழிகடேட்டாள் - மலர்க்
கொம்பு மனம் ஓடிந்தாள்!

கொழிக்கும் ஆணழகன்! - அவன்
கொஞ்சிவந்தேனது
விழிக்குள் போய்ப்புகுந்தான் - நெஞ்சு
வீட்டில் உலாவுகின்றான்!
இழுத் தறிந்துவிட்டே - மற்
றின்னொரு வாலிபனை
நுழைத்தல் என்பதுதான் - வகை
நித்தனம் என்றழுவாள்!

காதலிவருவர்களும் - தம்
கருத் தொருமித்தபின்
வாதுகள் வம்புகள் ஏன்? - இதில்
மற்றவர்க்கென்ன உண்டு?
சுதுநிறையுளமே - ஏ
துட்ட இருட்டறையே!
நீ திகொள், என்றுலகை - அவள்
நித்தனைச் செய்திடுவாள்!

இல்லத்தின் மாடியிலே - பின்னர்
எறிஉரகைக் கலுற்றாள்:
"இல்லை உனக்கெனக்கு - மணம்
என்று முடித்துவிட்டார்.
பொல்லாத நாளகைக்கொ" - வறும்
புல்லனை நான் மணக்க
எல்லாம் இயற்றுகின்றார் - பற்ற
எமன்கள் இவ்விடத்தில்!ரு

அடுத்த மாடியிலே - நின்ற

Written by

Sunday, 24 August 2008 15:10 -

அன்பளிது கட்டேடான;
 துபித்த உள்திலே - அம்பு
 துடாக் கப் பட்டினிந்றான்!
 எடுத்துக் காட்டினிந்றான் - விஷம்
 இட்டதோர் சீ சாவை!
 அபி எனதுயிரே! - அழை
 அழைஎனையும் என்றான்!

தீ யும் உளத்தோனும் - விஷம்
 தடேபி எடுத்துவந்தான்!
 "தயந்ற காதலர்க்கே - பருந்
 துல்லை தரும் புவியில்
 மாய்க் நமதுடல்கள்! - விஷம்
 மாந்துக நம்மலர்வாய்!
 பாய்நுகர் வோம் சலியா - இன்பம்
 பமியின் கர்ப்பத்திலே!

என்று விஷம்குடித்தார் - அவர்
 இறப்பெனும் நிலையில்
 ஒன்றுபட்டுச் சிறந்தார் - இணை
 ஓதரும் காதலர்கள்.
 இன்றுதொட்டுப் புவியே - இரண்
 டெண்ணம் ஒருமித்தபின்
 நின்று தடைபுரிந்தால் - நீ
 நிச்சயம் தோல்விகொள்வாய்!

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp165kaathal.htm#dt115>